

Válka s Ruskem na Ukrajině a její pozadí

Jane Kaufman, 24. září 2022

[Plukovník v penzi](#), Doug MacGregor říká, že to, co se stalo při znovu převzetí města Izjum v charkovské oblasti ukrajinskými vojsky je víc tragické, než dobré. Ukrajinci se pravděpodobně dověděli od Američanů, skrze jejich satelitní špionážní systém, že Rusové drží v Izjumu jen asi 2000 vojáků a rychle je spěchali napadnout. Charkov je zemědělská oblast, ne příliš strategicky důležitá, takže nebyla dostatečně hájena, zvláště když vojáci byli potřební jinde. Ukrajinci proto dali rychle dohromady armádu a vydali se na pochod. Přivítala je těžká dělostřelba, takže obrovské množství z nich padlo, odhadem až 10 000 vojáků.

Převzít tuto část země přitom nemělo valný význam. Hlavní minerální zdroje, průmyslová centra a i nejlepší zemědělská půda jsou v místech, která už Rusové zabrali. Takže je možno říct, že i když Ukrajinci obsadili značně velké území, že to byla zcela zbytečná akce.

Plukovník MacGregor je toho názoru, že Putin nespěchá proto, že se blíží zima. Rusové nebudou mít se zimou problémy, mají dostatečné zásoby paliva a všeho potřebného. Ale Ukrajina, odříznutá od veškerých zdrojů, stejně jako Evropa, která sama, dobrovolně strčila hlavu do oprátky hladomoru a zimy, ti budou trpět. A pak bude válka na Ukrajině rozhodnuta.

MacGregor radí, kdykoliv slyšíme v médiích nějaké zprávy o bojích na Ukrajině a o Rusech, nahradit slovo „Rusové“ slovem „Ukrajinci.“ Pak dostaneme mnohem pravdivější obrázek.

Jak analyzoval situaci Scott Ritter

[Bývalý rozvědčík](#) amerického námořnictva, Scott Ritter je toho názoru, že Rusko na Ukrajině nebojuje s ukrajinskou armádou, kterou vybavilo NATO. Je to NATO armáda, ve které jsou nějací Ukrajinci. Bitva o Charkov je jen jedna bitva z mnoha a jako taková, neurčuje výhru nebo prohru. Rusové stále dál na Ukrajině vyhrávají.

Bojůvkami o Izjum přišla tak zvaná ukrajinská armáda o všechno. Dali do toho celých 100% všeho, co měli a bude jim dlouho trvat, než budou schopni něco podobného opakovat. Naopak Rusové, ti neztratili nic a mohou zítra podstoupit to stejné, aniž by byli jakkoliv oslabeni.

Je pravda, že Ukrajinci získali velké území. O to víc šokující bylo oznámení ruského vedení, které se rozhodlo nezkoušet tuto část světa dostat zpátky okamžitě. Pro ně je teď důležitější dokončit práci v Donbasu.

Rusko na Ukrajině použilo celkem tři válečné strategie. Ta první byla válka manévrovací, kdy zkoušeli zabrat co největší území, aby mohli bojiště upravit podle svých požadavků. Tehdy stálo proti jejich 200 000 vojáků 260 000 Ukrajinců, spolu se 600 000 záložními silami, což je obrovská přesila. Rusové postupovali jak nejrychleji mohli, využívali překvapení a doufali, že mezitím politické vedení na Ukrajině zkolapsuje.

Druhá válečná strategie se zakládala na stažení všech oddílů na Donbas a jeho osvobození. Zde používali Rusové hlavně dělostřelectvo, čímž způsobili ukrajinským vojskům neslýchané ztráty na životech. Také se zaměřili na ničení vojenské výbavy, kterou na Ukrajinu neustále posílaly

Spojené státy a jejich spojenci. Bylo zajímavé, že padlí vojáci byli nahrazováni jinými, kteří byli lépe vyzbrojeni, vycvičeni a také lépe vedeni. To byl převratný bod, kdy Rusové ve skutečnosti zničili ukrajinskou armádu a tato byla postupně nahrazena armádou NATO.

Třetí válečná strategie byla Rusko proti NATO. NATO vojáci jsou lépe vycvičeni a vyzbrojeni než Ukrajinci. Jsou také velmi dobře zásobováni, používají NATO rozvědku a jejich akce jsou vypracovány odborníky. Časování útoků, jejich zaměření a provedení je velice dobře plánováno tak, aby zasáhlo případná slabá místa nepřítele. Zde se peníze ze Západu Ukrajině vyplatily.

Jenže problém je v tom, že útokem na Charkov vyčerpali Ukrajinci-NATO strategické zásoby a bude velice dlouho trvat, než je zase doplní. Zato Rusové neztratili vůbec nic. A ještě vytvořili silnou obrannou linii kolem Donbasu, která je schopna odrazit jakýkoliv útok. Také se začali zaměřovat na kritické objekty, jako jsou elektrárny a dráhy, jejichž zničení nejen že poškodí ukrajinskou ekonomii, ale také omezí možnost rychlého pohybu vojska.

Ve světle těchto informací ztrácí charkovské vítězství ukrajinských-NATO vojsk svatozář. Sice dobyli jakési území, ale ztráty, které kvůli tomu utrpěli, nejsou tomu vítězství úměrné. Také se jim nepodařilo uštvědit podobné ztráty Rusům, což jejich vítězství o to víc zmenšuje.

[Takže to všechno může](#) vypadat dobře na papíře, ale v dlouhém běhu to nic nezmění. Dnes Rusové dobře ví, že stojí před NATO vojsky, že se jedná o úplně jiné vojenské jednotky než dříve. To, že Západ neustále posílá na Ukrajinu další a další zbraně a finance, pouze válku prodlužuje, takže tisíce dalších vojáků budou mít možnost naprosto zbytečně zemřít za něco, co už je rozhodnuto a jejich smrt na tom vůbec nic nezmění.

A v prosinci, až všichni lidé začnou mrznout a umírat, pak teprve se příroda sama postará o geopolitické změny v celé Evropě. Všichni ti nadšení, kteří provolávali pro-Ukrajinská hesla a mávali ukrajinskými prapory zmlknou, protože budou bojovat o vlastní přežití. Mnoho evropských politiků, kteří podporovali Ukrajinu, zmizí z divadelní scény a jejich vlády zkolapsují pod tíhou obrovských protestů.

Převážná většina světa podporuje Rusko a Čínu, kteří neustále spoléhají na to, že dojde k vyjednávání, namísto střelení. Kdyby Spojené státy prohlásily hned na začátku konfliktu, že Ukrajina se nikdy nestane členem NATO a vytáhli pryč, k válce by nikdy nedošlo.

Podporují snahu Ukrajiny, ale na druhé zapomněli

[Když Doněcká a Luganská republika](#) požadovaly samosprávnost, aniž by se chtěly od Ukrajiny odtrhnout, tak na ně vedení země poslalo armádu a odstřelovali je celých 8 dlouhých let. Zavraždili mnoho lidí, umučili jiné, zničili co zničit šlo. Nikdo nebral ohled na to, že i tyto dvě malé země mají nárok na samostatnost. Veřejný tisk se o jejich utrpení ani nezmínil, aby nemuseli vyjevit, že je napadají vojska jejich vlastního státu.

Ruský Ministr zahraničí, Sergěj Lavrov potvrdil tuto skutečnost, když řekl: „... vycházíme z předpokladu, že obyvatelé (Donbasu) mají právo nezávisle rozhodovat o svém osudu. Vidíme touhu těchto lidí spojit se s Ruskem a jejich rozhodnutí bereme s úctou. I oni jsou oprávněni použít právo sebeurčení, v souladu s Chartou UN.“

A pak všichni spěchali předcházet si tyrana

[Ve své zaslepenosti](#) (anebo proradnosti) se všichni zkoušejí zavděčit Velkému tyranovi za každou cenu. Britské Ministerstvo zahraničí dokonce oznámilo vedoucím ruského vyslanectví v Londýně, že se rozhodli nepozvat je na pohřeb právě zemřelé královny Alžběty II. Prý tím využívají národní tragedii pro geopolitické účely.

[Jiní odstraňují sochy](#), připomínající ruské osvobození od nacistických vojsk, jako na příklad v Praze, kde strhli sochu Maršála Koněva. Fanatikové ji už předtím polévali barvami a jinak hanobili a nakonec ji strhli. Dokonce šli tak daleko, že Koněvovi odebrali i „čestné občanství města Prahy.“ Podle pirátského primátora Zdeňka Hříba prý „... *vyšly postupem času najevo skutečnosti, kvůli kterým (podle něho) nebyl Koněv čestným člověkem.*“

[Na Slovensku](#), ve vesnici Ladomirov zase letos v červnu zbagrovali hřbitov padlých vojáků carské armády z 1. světové války. Hřbitov byl nákladně zrestaurován ruským vyslanectvím a otevřen v září, 2014. Během současných ‚tvořivých úprav,‘ přikázaných starostou vesnice (nejmenován) byly cementové, nebo mramorové obrubníky jednotlivých hrobů odstraněny, kaplička byla zbavena měděné střechy a natřena na černo.

Něco takového je ve většině civilizovaných zemí považováno za zločin. Slovensko se tím provinilo proti mezivládní smlouvě z r. 1995, o pohřebních místech padlých vojáků a civilistů.

Je více takových provinění, snad všude. Lidé strhávají sochy těch, kterým před pár desetiletími děkovali se slzami v očích za záchranu života. Rychle zapomínají a úctu k historii nemají žádnou, protože doopravdy historii neznají. A protože fanatikové se najdou všude, tak je k vandalismu velice blízko.

Jiní svoji neznalost historie vůbec netají

[Rusko žádá](#) o kriminální vyšetřování polského Presidenta Andrzeje Dudy kvůli jeho požadavku o reparace za 2. světovou válku od Ruska. Duda prohlásil, že „*Když Německo začalo 2. světovou válku a zaútočilo na Polsko, Rusko se později této války taky zúčastnilo. Z toho důvodu by měla Varšava žádat reparace také od Ruska.*“ Docela přehlédl podstatný detail, že Rusové byli na opačné straně než Hitler a že nakonec Polsko osvobodili.

Vjačeslav Volodin, předseda ruské Dumy se k polskému požadavku vyjádřil, že Rusko za válku zaplatilo 27 milionů mrtvými. Řekl, že „*Dnešní Polsko existuje jako stát jen díky Rusku.*“

Poláci v současné době žádají další reparace za 2. světovou válku i od Německa, ve výši 1,3 bilionů Euro, i přesto, že již dostali reparace za tuto válku vyplaceny.

Polsko rovněž požaduje od České republiky území velikosti 368 hektarů kvůli tomu, co Varšava považuje za nevýhodné vymezení polsko-československých hranic v 1950. letech.

Snad aby je umlčeli

[Snad aby Poláky umlčeli](#), ruská „Federální služba bezpečnosti“ (FSB) odtajnila dokumentaci z dob 2. světové války, která se týká polských partyzánů a jejich zločinů vůči obyvatelům Polska

a Běloruska. Tehdy vytvořená „Polská domácí armáda,“ neboli „Armia Krajowa,“ byla mohutné podzemní hnutí, které vzniklo v r. 1942 a mělo více než 350 000 aktivních členů a přívrženců. Spolu s další skupinou, zvanou „Polská lidová armáda,“ která byla vytvořena v r. 1943 a podporována Sovětským svazem, tvořila Armia Krajowa hlavní odpor proti Nacistům.

Jenže oproti Polské lidové armádě měla Armia ještě jiné cíle, kromě vyhánění Němců ze země. Nově odtajněné dokumenty dokazují, že se hlavně věnovali bojům se sovětskými partyzány a s jednotkami Rudé armády na území západní Ukrajiny a Běloruska. Také terorizovali polské obyvatelstvo, které bylo nakloněno Sovětskému svazu, nebo Polské lidové armádě, či litvánským a ukrajinským národním složkám. Ukázky dokumentů jsou na shora zlinkované stránce.

Cílem Armie bylo ve skutečnosti vytvořit ‚Velké Polsko.‘ Byli vedeni z Londýna, polskou vládou v exilu. Členství Armie tvořily různé malé, ozbrojené oddíly a také sabotážníci, teroristé a špioni. Skrze výpovědi zajatých členů bylo zjištěno, že zabíjeli všechny Sovětské občany, kteří přijeli do Běloruska po jeho připojení k Sovětskému svazu. Vraždili také Poláky, kteří měli prosovětské tendence, anebo sympatizovali s Polskou lidovou armádou. Sovětské partyzány zajali a pak je popravili.

Poté, co Rudá armáda vstoupila na území Litvy a Běloruska, Armia dostala příkaz udeřit do jejich týlu. Jejich úkolem bylo také zabránit vzniku nezávislé polské vlády. Měli čekat, až Rudá armáda Polsko osvobodí a pak vytvořit svůj vlastní národní stát a k němu připojit západní Ukrajinu a Bělorusko. Kdyby s tím Sovětský svaz nesouhlasil, pak mu měli vyhlásit válku, porazit je a zmíněná území připojit. Kromě toho měli rozšiřovat mezi lidmi a mezi partyzány nenávisť k Sovětskému svazu. Potomci těchto lidí stále ještě v Polsku žijí.

Německo by se mělo přidat

Po dohodě, zvané „Versaillská smlouva“ z r. 1919, ztratilo Německo 65 000 km² svého území a 7 milionů lidí, včetně důležitého přístavu Gdaňsk, německy Danzig, i když tuto válku nezačali. Poláci se ke svým německy mluvícím spoluobčanům, většinou zemědělcům, nechovali dobře. Napadali je, ubližovali jim a dokonce je i vraždili. Hitler se od března r. 1939 dovolával pomoci tehdejší Ligy národů (dnešní OSN), ale nedostalo se mu ani odpovědi na jeho dopisy.

Také zkoušel smluvit s Polskem vybudování přístavu Gdaňsk a vytvoření koridoru, který by vedl z Německa, přes Polsko, až do přístavu. Němci byli ochotni veškeré náklady hradit sami s tím, že by celé území zůstalo nadále polským majetkem a Polsko by mělo naprostou volnost používání, stejně jako Německo. Na radu Británie, Poláci ani na jejich nabídku neodpověděli.

Situace s německým obyvatelstvem na polském území se začala vyhrocovat v srpnu 1939, kdy polské oddíly pod vedením Maršála Edwarda Rydz-Šmigly začaly systematicky vyvražďovat německy mluvící sedláky. Barbarským způsobem znásilňovali ženy a pak je vraždili, děti dokázali za živa přitlouct na vrata stodoly a muže kosili na potkání. Mrtvoly tvořily hromady a při odklizení jich byly plné žebříňáky.

Násilnosti vyvrcholily 3. a 4. září 1939 v události, které se říká „[Bromberger Blutsonntag](#).“ Aniž bych se chtěla zastávat Hitlera, tak musím přiznat, že ve skutečnosti vtáhl do Polska na pomoc těmto lidem. Byla to dobře nastražená past, kdy bylo obyvatelstvo (skoro) stejné národnosti jako

byl on sám vyvražďováno, což ho vyprovokovalo ke vpádu do země. To stejné se ve skutečnosti přihodilo na Ukrajině, kdy byly útoky na ruské obyvatelstvo Donbasu zesilovány s každým dnem, aby vyprovokovali ruského Presidenta Putina ke vpádu do země, na pomoc svým lidem. Stejná taktika, následována stejnými lžemi.

Hitler tehdy sám netušil, že tím začal 2. světovou válku. Měl zásoby zbraní a pohonných látek asi tak na 3 měsíce. Ale Spojenci, US, Británie a Francie mu vyšli vstříc a postarali se o všechny potřeby, jen aby válka mohla úspěšně pokračovat – přesně podle plánů hlavního manipulátora.